

[Hanne Reintoft.]

kan løses hurtigt nok, men det er den rene demagogi fra regeringens side at tale om at løse lavtlønsproblemet, hvis man samtidig vil henholde sig til dagsordenen af 15. maj 1970. Hvis man fra regeringens side vil vove at lægge loft over lønningerne, hvis arbejdsmarkedets forhandlinger skal indledes med en trussel om indgreb fra statsmagtens side, så er det ganske ureelt for ikke at sige usandfærdigt at afgive nogen som helst garantier til de lavtlønnede. Der er nemlig kun en eneste mulighed for de lavtlønnede for at skabe sig ordentlige vilkår, og det er sammen med andre og tit stærkere grupper på arbejdsmarkedet at gennemføre de frie forhandlinger med en absolut sikret ret til at aktionere, hvis forhandlingsresultatet ikke er tilfredsstillende. Vi ved, at dette krav vil rejse sig i denne vinter fra arbejdspladserne, også med stor styrke, og vi vil advare både regering og socialdemokrati og LOs topledelse mod enhver manøvre, der angriber forhandlingsretten, strejkeretten og tillidsmandsbeskyttelsen og støtter regeringens og dermed arbejdsgivernes politik.

Overenskomstsituationen skal nok vise, hvor grænsen går, og hvad danske arbejdere vil finde sig i fra denne regerings side, på grund af hvilken man allerede har båret så tunge byrder. Der kommer en kamp, og den kommer for at indhente løneftersløbet og for at sikre en virkelig omfordeling af nationalindtægt og -formue. Og hvis regeringen tror, at den kan, om jeg så må sige, betale et lønstop med den narresut af et prisstop, der var til behandling i går, så er jeg også bange for, at man må tro om. Jeg har før sagt, at det er en utilgeltejlighed ved denne regering, at den altid vurderer befolkningen som tåber. Det er den ikke, det har den vist før, og det vil den også vise nu. For det første indrømmede handelsministeren jo, at det kun gjaldt hjemligt betingede prisstigninger, og det vil altså sige, at priserne stiger alligevel, og for det andet tror jeg, at store dele af befolkningen, udsat for stadige trusler om regeringsindgreb i lønforhandlingerne, meget let kan se bluffet ved at indføre et prisstop, lige præcis til overenskomsten er hjemme — en overenskomst, der måske er forringet af regeringen — så prisernes himmelflugt kan bevirke en omgående opslugning af selv de

mest beskedne lønfremgange. Det er en køn måde at ville føre lavtlønspolitik på.

Der kan derfor heller ikke stærkt nok advares mod regeringens forsøg på at likvidere den automatiske dyrtidsregulering. Det er skade, at det var et såkaldt arbejderparti, der indledte kampen mod den dyrtidsregulering, arbejderbevægelsen har måttet kæmpe så hårdt for siden 1939. Forspillet var først at ødelægge den og derefter at fremstille den som utilstrækkelig. Den er utilstrækkelig, men det eneste alternativ må jo så være at gøre den bedre. I øvrigt kan man jo ikke, hvis ikke man simpelt hen vil stå og vrøvle, i et og samme åndedrag påstå, at dyrtidsreguleringen er utilstrækkelig, og at det er den, der er skyld i den økonomiske misere. Der må gennemføres en anderledes solid dækning for prisstigningerne, nemlig, som vi har foreslået, en udbetaling af 20 øre pr. point og ikke pr. portion, og det vil nok også i højere grad end fiktive og halvbedrageriske prisstop standse prisernes stigning.

Og må jeg så stille statsministeren et direkte spørgsmål, som jeg faktisk synes befolkningen har krav på at få besvaret. Såvel i statsministerens oplæg til organisationerne som i åbningstalen i går omtales det, at dyrtidsreguleringen skal afløses af noget andet. Kan vi ikke, hvis ikke vi skal være helt til grin, få at vide, hvad dette andet er, når man nu kommer og truer den automatiske dyrtidsregulering? Jeg går ud fra, at når man står og snakker om noget andet, så ligger der en eller anden tanke bag, genial eller ikke genial, det er jo nok det sidste, men man må i hvert fald forklare befolkningen, hvad dette andet er, hvis det overhovedet er andet end Kejserens nye Klæder. I forbindelse med statsministerens udtalelse om, men nok tvivlsomme omsorg for samfundets udsatte grupper talte ministeren meget smukt om, at den producerende del af befolkningen jo måtte yde, for at de ikke-producerende samfundslag kunne have gode kår i vores lille velfærdsstat. Vi er enige om, at de skal have gode kår, og jeg tænker mig, at ministeren først og fremmest tænkte på vores pensionister og på unge under uddannelse. Nu er det jo en slet skjult hemmelighed, at disse grupper absolut ikke har tiltrækkende kår, skønt vi i forhold til andre lande, ikke mindst de hårdest krigsramte,